

Yaşasın
Dünya İşçi Sınıfının
Birlik , Dayanışma ve Mücadele Günü
1 Mayıs

ENTERNASYONAL

Uyan artık uykudan uyan,
Uyan esirler dünyası!
Zulme karşı hincımız volkan;
Bu ölüm dirim kavgası

Yıkalım bu köhne düzere
Biz başka alem isteriz!
Bizi hiçe sayanlar bilsin:
Bundan sonra herşey bizim!

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık,
Enternasyonalite
Kurtulur insanlık.

Tann, paşa; bey ağa, valiler
Nasil bizleri kurtarın?
Bizi tüm ortarmacak olan
Kendi kurtuluşunuzu!

Yükseklikten korkma kaymakam
Zulmü kavgamızın savur
Körükle devrim çağırın
Tavı gelin devrimci tut

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık,
Enternasyonalite
Kurtulur insanlık.

Hem fabrikalar hem de toprak
Herşey emekçinin malı
Tu feyliye tanımayız ha
Dünya emeğin olmalı.

Cellatların döktükleri kan
Kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak.

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonalite
Kurtulur insanlık.

30.TL

PARTİZAN

EMEKÇİLERİN GÜNLÜĞÜ

Yayınları

12

Yaşasın
Dünya İşçi Sınıfının
Birlik , Dayanışma ve Mücadele Günü
1 Mayıs

Dizgi-Baskı: Zafer Matbaacılık

8 TARİHİ 20 4 1980

Sahibi: İsmet Tosun

Sorumlu Müdür: M. Uğur Sülün

Yönetim Yeri: İsmetpaşa Mah. 3626 Sok. No:8/A

Gürçeşme/İzmir

Yazışma Adresi: P.K 648

Aksaray/İst

**Yaşasın
Dünya İşçi Sınıfının
Birlik, Dayanışma ve
Mücadele Günü
1 MAYIS**

Yaşasın Dünya İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 MAYIS

I Mayıs, dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür!

Her yıl I Mayıs'ta, dünyanın dört bir yanında yüz milyonlarca işçi ve emekçi tarafından I Mayıs işçi bayramı coşkuyla kutlanır. Her I Mayıs'ta dünyanın en ücra köşelerine kadar meydanlar dolup taşar; baskı, sömürü ve zulme karşı haykırılan sloganlar gökleri çınlatır! Havaya kaikan balyoz gibi nasırlı eller, dünyanın nabzının işçi sınıfının nabzında attığını dost, düşman herkese bir kez daha gösterir! Dünya işçilerinin ve emekçilerinin baskı ve sömürüye karşı mücadele azimleri bir kez daha bilenir en keskin biçimde! Dünya işçilerinin ve emekçilerinin bu şanlı, birlik, dayanışma ve mücadele ruhu tüm emperyalistlerin ve dünya gericiliğinin yüreğine yeniden korkular salar, tekrar tekrar uykularını kaçıtır onların!

1 Mayıs 1980'i Hangi Şartlarda Kutluyoruz

Dünya işçilerinin ve emekçilerinin coşkulu bir biçimde I Mayıs 1980'i kutlamaya hazırlandıkları bugün, dünya devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki aman-

Yaşasın Dünya İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 MAYIS

1 Mayıs, dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür!

Her yıl 1 Mayıs'ta, dünyanın dört bir yanında yüz milyonlarca işçi ve emekçi tarafından 1 Mayıs işçi bayramı coşkuyla kutlanır. Her 1 Mayıs'ta dünyanın en ücra köşelerine kadar meydanlar dolup taşar; baskı, sömürü ve zulme karşı haykırılan sloganlar gökleri çınlatır! Havaya kalkan balyoz gibi nasırlı eller, dünyanın nabzının işçi sınıfının nabzında attığını dost, düşman herkese bir kez daha gösterir! Dünya işçilerinin ve emekçilerinin baskı ve sömürüye karşı mücadele azimleri bir kez daha bilenin en keskin biçimde! Dünya işçilerinin ve emekçilerinin bu şanlı, birlik, dayanışma ve mücadele ruhu tüm emperyalistlerin ve dünya gericiğinin yüreğine yeniden korkular salar, tekrar tekrar uykularını kaçıtır onların!

1 Mayıs 1980'i Hangi Şartlarda Kutluyoruz

Dünya işçilerinin ve emekçilerinin coşkun bir biçimde 1 Mayıs 1980'i kutlamaya hazırlandıkları bugün, dünya devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki aman-

sız mücadele bütün şiddetiyle sürmektedir. Ezilenler, sömürülenler; barış, özgürlük, bağımsızlık, devrim, demokrasi, sosyalizm düşmanı bir avuç kan emici asalak azımlıkla, kalpleri insanın insan tarafından sömürüsünün son bulduğu, her türden baskı ve zulmün yok olduğu insanca bir yaşam için çarpan milyonlarca, milyarlarca emekçi arasındaki keskin sınıf mücadelesi toplumsal hayatın her alanına yansımaktadır. Proletaryanın anavatanlarını içten fethetmenin «zafer»ini de tadan emperyalistler, sosyal emperyalistler ve tüm gericiler, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına karşı yürüttükleri yoğun saldırılarına devam etmektedirler. Onlar her zaman olduğu gibi bugün de içinde debelendikleri buhranın ağır yükünü proletarya ve ezilen halklarının omuzlarına yıkmak; dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini boğmak için ellerinden gelen her yola başvurumaktadırlar. Proletarya ve ezilen halklar üzerindeki baskı, sömürü ve zulmü daha da katmerleştirmektedirler.

Diğer yandan çeşitli emperyalist güçler arasındaki gelişmeler de giderek derinleşmektedir. Başını ABD ve Sovyetler Birliği gibi baş savaşı kışkırtıcılarının çektiği NATO ve VARŞOVA paktları içinde birer askeri koalisyon oluşturan çeşitli emperyalist güçler arasındaki dünya pazarlarını bölüşüm mücadelesi, bütün şiddetiyle sürmektedir. Bu rekabetten kaynaklanan ve milyonlarca emekçi ve işçiyi de cendere altına alıp, ateşe sürececek olan yeni bir emperyalist paylaşım savaşı etmenleri de giderek yükselmektedir.

Dünya işçi sınıfı bugün, emperyalizm, sosyal emperyalizm ve dünya gericiliğinin saldırıları sonucu geçici ama çok ağır yenilgiler almış durumdadır. Bu 1 Mayıs'ı, iktidardaki proletaryanın M-L önderliğinden yoksun olarak kutlamaktadır. Günümüzde, proletaryanın iktidarda olduğu sosyalizmin bütün kaleleri, modern-revizyonizmin ağına yakalanmışlardır. Buna rağmen dünya işçi sınıfı ve onun önderliğindeki ezilen halkların sos-

yal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri giderek yükselmeye devam etmekte ve yeni boyutlar kazanmaktadır. Toplumsal hayatın bir çok alanında yeni zaferler kazanmakta, emperyalistleri, sosyal emperyalistleri ve tüm gericileri zaman zaman köşeye sıkıstırmaktadır. Her türden modern revizyonistlerin ağır ihanetlerine rağmen, bugün dünya proletaryası ve ezilen halklarının hareketli toprağında yeni Marksist-Leninist akımlar filizlenip gelişmeğe devam etmektedir.

Emperyalizme göbeğinden bağımlı ülkemizde, de hakim sınıflar işçi sınıfı ve emekçi halka yönelttikleri azgın saldırılarını sürdürmektedirler. Onlar da içinde buldukları derin iktisadi ve siyasi buhranın ağır yükünü halkımızın omuzlarına yıkmak; halkımızın yükselmeye devam eden ve her geçen gün yeni boyutlar kazanan halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini boğmak için ellerinden gelen her yola başvurumaktadırlar. Bunun için bir yanda peş peşe zamlar ilan etmekte, devalüasyonlar yapmakta, ücretleri ve maaşları dondurmakta; diğer yandan 26 Aralık 1978'de ilan ettikleri sıkıyönetimi peş peşe uzatmakta, halkımız üzerindeki faşist baskı ve terörü giderek daha da yoğunlaştırmaktadırlar. Halkımızın kanı canı pahasına, kazandığı kısmi demokratik haklarını gaspelmekte, peş peşe yeni faşist baskı yasaları çıkarıp yürürlüğe sokmakta, halkımız üzerindeki işkence, cinayet ve katliamları yoğunlaştırmaktadırlar.

Onlar, daha önceden de edinmiş oldukları tecrübelerden dolayı 1 Mayıs'ın korkusunu da yüreklerinde hissetmektedirler. Faşist ve sosyal faşist sendika ağaşı uşaklarıyla el ele vererek işçi sınıfı ve halkımızın bu 1 Mayıs'ta daha da yükselecek olan mücadele selini boğmak için hazırlıklar yapmaktadırlar.

Faşist sendika ağaları her yıl olduğu gibi bu yıl da, 1 Mayıs'ı «Bahar ve Çiçek Bayramı» diye kutlamaya, işçi sınıfının birlik ve dayanışmasını engellemeye hazırlanıyorlar.

Sosyal-faşist sendika ağaları ise bugün «genel grev»

çağrısıyla işçi sınıfına mücadele yolunu-yönü şaşırtmaya çalışıyorlar. Onlar bu çağrıyı yaparak bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyorlar. Birincisi, bu çağrı ile efendileri Rus sosyal-emperyalistlerinin buyruğunu yerine getiriyorlar. Bugün, hakim sınıfların kendi içindeki ilişkiler keskinleşmekte, Amerikancı Demirel hükümeti, sosyal-faşistlerle çıkar çatışmasına düşmektedir. İşte sosyal-faşist sendika ağaları, «genel grev» çağrısını birinci olarak; Demirel hükümetini güç duruma düşürmek amacıyla kullanıyor; böylece sosyal-emperyalistlerin sömürdeki payını korumaya çalışıyorlar. İkincisi, yüzündeki devrimci maskesini tutabilmek için, sosyal-faşist sendika ağaları, işçi sınıfının mücadelesine sahip çıkar görünmek zorundadır. Kendisini faşist sendika ağalarından ayırmak düzene karşı imiş gibi göstermek zorundadır. «Genev grev» çağrısı ikinci olarak bu işe yarıyor; sosyal-faşist sendika ağalarının işçi sınıfını kandırmak, onun mücadelesini yolundan saptırmak için kullandıkları bir amaç haline geliyor.

Onlar I Mayıs'ı tekellerine almaya çalışmakta, 1977 ve 1978'de olduğu gibi I Mayıs'ın gerçek anlamda anılmasını engellemek için ellerinden gelen her yola başvurumaktadırlar.

Tüm bu nedenlerden dolayı Türkiye işçi sınıfı bu I Mayıs'a da birliği parçalanmış bir durumda girmektedir. Gerek I Mayıs'ı açıkça reddeden, gerekse ona sahtekarca sahip çıkar görünen faşist ve sosyal faşist sendika ağalarına karşı mücadele bu I Mayıs'ta da önemini korumaktadır.

I Mayıs 1980'i işte bu iç ve dış şartlar altında kutlamaya hazırlanan Türkiye işçi sınıfı ve halkının devrimci mücadelesi de resmi ve sivil sıkıyönetimlere; baskı, cinayet ve katliamlara, yoğun faşist zulüm ve teröre rağmen yükselmeye devam etmektedir. Halkımızın, işçi sınıfı ve onun Marksist-Leninist partisi önderliğinde gelişen halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi daha şimdiden emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve

toprak ağalarının yüreklerine derin korkular salmakta, onların tatlı uykularını kaçırmaktadır.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve halkı bu I Mayıs'ta da havaya kaldırdığı nasırlı ellerini, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına uzatmakta; sınıf kardeşlerinin dünyanın dört bir yanında havaya kalkan elleriyle kenetlemektedir.

1 MAYIS'ın Anlamı ve Önemi

I Mayıs gününün anlamı ve önemi nedir? Bunu anlatmamız gerekir.

1789 Büyük Fransız İhtilaliyle Fransa'da derebeylik rejimi yıkılmış yeni bir düzen ortaya çıkmıştı. Bu yeni kapitalist düzen, milyonlarca işçi ve emekçiye sözde «özgürlük, eşitlik, kardeşlik» vaad ediyordu. Ama burjuvazi başa geçince tüm bu sözleri unuttu. Yeni düzenin efendileri, toprak sahipleriyle el ele verdiler. Özgürlük isteyen emekçileri zindanlara doldurdular, idam sehpalarına yolladılar. Eşitlik isteyenleri, fabrikalarda günde 15 saat sefalet ücretiyle çalıştırdılar. Kardeşlik isteyenleri hastahğa ve yoksulluğa terkettiler...

Sanayileşmenin hızla ilerlediği Fransa ve İngiltere'de 19. yy ortalarında yeni düzenin getirdiği görünüm buydu.

Toplumda sınıflar arası uçurum derinleşmiş, «özgürlük, eşitlik ve kardeşliğin» lafla elde edilemeyeceğini kavrayan işçiler, daha iyi çalışma ve yaşama koşulları için örgütlenmeye başlamışlardır. Çalışma süresinin kısaltılmasını istiyorlardı, ücretlerin yükseltilmesini istiyorlardı, iyi sağlık ve güvenlik koşulları istiyorlardı, örgütlenme özgürlüğü istiyorlardı. Ve zulüm, sömürü ve baskının tümüyle ortadan kalktığı yepyeni bir düzen istiyorlardı.

Bu doğrultuda işçi sınıfının mücadelesi hızla gelişiyor, çığ gibi büyüyordu.

19. yy. ın ikinci yarısında Amerika'daki görünüm de Avrupa'dakinden farklı değildi. Burada da kapitalizm hızla gelişmekteydi. İşçi sınıfı yoksulluk, açlık ve sıkıntı içindeydi. Üretim artırılması için yeni makineler getirilirken işsizler ordusu hızla büyüyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor, iş süresi uzuyordu.

1874 yılında Amerika'nın dört eyaletinde büyük sanayiciler işçi ücretlerini düşürdüler. İşçiler bu karara karşı direnişe geçtiler. Newyork'ta büyük bir miting düzenlediler. Korkuya kapılan burjuvazi mitingi yasaklattı. Bütün baskılara rağmen toplanan işçiler, atlı polis birlikleri tarafından dağıtıldılar. Pek çok işçi yaralandı, pek çok işçi tutuklandı.

Artık ok yaydan çıkmıştı. Amerikan işçi sınıfının insanca bir hayat için mücadelesi başlamıştı. Direnişler direnişleri izledi. Çok kan aktı. Fakat herşeye rağmen mücadele hızla yaygınlaşıyor ve geniş yığınların desteğini kazanıyordu.

1877 ilkbaharında, Amerikan işçi sınıfının en güçlü kesimi olan demiryolu işçileri direnişe geçtiler. Hemen arkasından maden işçileri, sonra da fabrika işçileri harekete katıldılar. Yükselen sınıf mücadelesi liderlerini doğurdu. İşte Albert PARSONS bunlardan biri ve en önde geleniydi.

İşçi hareketi yükseliyor ve örgütleniyordu. Haklı isteklere bir yenisi daha eklenmişti; 8 saatlik iş günü! Parsons bu isteğin en önde gelen savunucularından biriydi. Kent kent, fabrika dolaşiyor, işçilerle konuşuyor, onlarla birlikte mücadele veriyordu.

1 Mayıs 1886 günü, 8 saatlik işgünü için bütün ülke çapında, irili ufaklı 5 bin şehir, kaza ve kasabada genel grev ilan edildi.

Ama işçi sınıfının ve emekçi yığınlarının hızla gelişip yayılan mücadelesi karşısında burjuvazi büyük korkuya kapıldı. Bu mücadeleyi boğmak için harekete geç-

ti. Ayaktakımı, serseriler silahlandırıldı. Profesyonel grev kırıcıları, bozguncular ve ajanlar görevlendirildi. Bunlar işçiler arasına sızdırıldı. Nitekim işçiler arasında bulunan kışkırtıcı ajanlardan birinin polisler üzerine ateş açmasıyla burjuvazinin kolluk kuvvetleri harekete geçtiler. Polis ve askeri birlikler işçilerin üzerine sürüldü. Şikago'da oluk gibi kan aktı. İşçiler vahşice kurşunlandı. İşçilere haince tuzaklar kuruldu.

Fakat işçiler silahlara, tuzaklara, bombalara, hunharca katledilmelere karşı direndiler. İşçilerden öfenler oldu. Yaralananların ise haddi hesabı yoktu. 9 Sendika lideri tutuklandı. Ağır işkencelere uğratıldı. İşçilerden ikisi ağır işkencelere dayanamayarak çıldırdı. 4 işçi lideri idam edildi. Parsons da bunlar arasındaydı. Üç işçi lideri ise müebbet hapse mahkum edildi.

Ama tüm bunlar ve benzeri mezalim işçi sınıfının mücadelesini durduramadı. Bu şanlı mücadelenin haklı sesi dünyanın dört bir yanını sardı. Bütün bu baskı, zulüm ve işkenceler her yerde hararetle protesto edilerek kınandı.

1889 yılında 2. Enternasyonal'in I. Kongresi «8 saatlik iş günü» meselesini ele aldı. İşçilere yapılan zulmü, baskı ve işkenceli protesto ederek «8 saatlik iş günü» isteğini daha büyük bir kuvvetle savunmak ve gerçekleştirmek için eylemlere, bütün dünya işçilerinin belli bir günde birden harekete geçmelerini kararlaştırdı.

Amerikan Çalışma Federasyonu gösteri için 1 Mayıs gününü uygun gördü, ve 1 Mayıs 1890 yılında dünya ölçüsünde genel grev ve gösteriler bütün memleketlerde büyük bir inanç ve mücadele azmi içinde yürürlüğe kondu. Bütün dünya işçileri burjuvaziye karşı tek dille konuşuyor, tek yumruk tek yürek oluyordu.

2. Enternasyonalin 2. Kongresi, Brüksel'de 1891'de toplanarak 1 MAYIS günü, birlik, dayanışma ve mücadelenin her yıl tekrarlanmasına karar verdi.

İşte bunun için 1 MAYIS büyük işçi direnişi, bütün dünya işçilerinin; sömürücü sınıfların, parababalarının

zulmüne, sömürüsüne, düzenine, yalan ve hainliğine karşı, her yıl daha da güçlenerek tekrarlanmakta, birlik, dayanışma ve mücadele hızlanarak dünyanın dört bir yanını sarmaktadır.

İşte o gün bugündür I MAYIS bütün dünyada işçi bayramı olarak kutlanmaktadır!...

Türkiye İşçi Sınıfı ve 1 MAYIS

Dünyanın her tarafında olduğu gibi ülkemizde de I Mayıs işçi bayramı olarak bilinmekte ve kutlanmaktadır. I Mayıs'ı kutlama tarihi ta 1906'lara kadar uzanır.

Ancak hakim sınıflar işçi sınıfını I Mayıs'ı gerçek anlamıyla kutlamasını engellemek için ta başından beri ellerinden gelen her yola başvurmuşlardır. Kemalist diktatörlük döneminde ve daha sonraki uzun yıllar boyunca bütün I Mayıs kutlamaları yasaklanmış, işçi sınıfı ve halkımızın I Mayıs'ı gerçek anlamda kutlaması faşist baskı ve terör altında zorla engellenmiştir. Bu dönem içinde I Mayıs sözü dahi ağıza alınmaz hale gelmiştir.

Kemalistler bununla da kalmamış, I Mayıs'ın anlam ve önemini çarpıtmak için çıkardıkları bir «kanun»la I Mayıs'ı «Bahar ve Çiçek Bayramı» ilan etmişlerdir. İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın sınıf mücadelesini köreltmek için, onları uzun yıllar boyunca kirlere çiçek toplamaya göndermeye çalışmışlardır.

Fakat buna rağmen işçi sınıfımızın mücadelesi durmamış, süreç içinde daha da gelişmiştir. Halkımız ve işçi sınıfımız, yürüttüğü zorlu mücadeleler sonucu kısmi sendikal haklar elde etmeyi başardılar. Hakim sınıflar «lokavt hakkı» ile de sulandırarak bazı sendikal hakları tanımak zorunda kaldılar. Ancak onlar bu kez de

işçi sınıfının sendikal hareketinin denetimini ele geçirmek, onu kendi kuyruklarına takmak için işe koyuldular. Yarattıkları cılız bir sendika ağalığı tabakasıyla bu sendikal hareketin denetimini büyük ölçüde ele geçirdiler. İşçi sınıfımızın giderek I Mayıs'ın anlam ve önemini daha iyi kavramasına karşılık ise, bu kez de sahte «işçi bayramları» piyasaya sürdüler. 24 Temmuz gibi sahte bir «işçi bayramı» ilan ettiler.

Tüm bu sahtekarlıklar da para etmedi. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı yığınlar halinde I Mayıs'a sahip çıkmaya, onu coşkun biçimde kutlamaya başladı. Uzun yıllar sonra ülkemizde I Mayıs bir yığın hareketiyle ilk kez 1976'da kutlandı. Bunu 1977 katliamı da engellemedi.

Türkiye işçi sınıfı ve halkı her geçen yıl I Mayıs'ı daha da coşkun biçimde kutlamaktadır, ve kutlayacaktır. Yalnız bugün bir kısım faşist ve sosyal faşist sendika ağaları I Mayıs'a sözde sahip çıkmakta, bunu kendi işçi düşmanı yüzlerini gizlemek için bir araç olarak kullanmaktadırlar. Çünkü bugün hala işçi sınıfı safalarında pasifizm, revizyonizm, reformizm alabildiğine yaygındır. Sarı, reformist, revizyonist ve faşist sendika ağaları vasıtasıyla birliği parçalanan işçi sınıfının mücadelesi, hakim sınıfların çeşitli kesimlerinin kuyruğuna takılmıştır.

«Partiler üstü politika» (!) safsatalarıyla I milyona yakın işçiyi bünyesinde barındıran, hakim sınıflarla el ele vererek «24 Temmuz» gibi sahte «işçi bayramı» kutlayan faşist TÜRK-İŞ, hala işçi sınıfı düşmanı siyasetini sürdürmekte, faşist diktatörlüğün en keskin savunucusu pozlarına bürünmektedir. Bu suretle geniş işçi yığınlarının gözüne kül serpmekte, yollarını karartmakta, böylece hakim sınıflara en iyi biçimde hizmet etmektedir.

«Sahte reformist» ve revizyonist sendika ağalarının denetiminde bulunan ve 500 bine yakın işçiyi bünyesinde barındıran DİSK ise, her türlü yollara başvurarak

işçi sınıfının gelişen mücadelesini bastırmaya, pasifize etmeye ve hakim sınıfların çeşitli kesimlerinin kuyruğuna takmaya çalışmaktadır. Özellikle DISK içinde yer alan bir avuç sendika ağası sosyal-faşist, çeşitli sahtekarlık ve hilelerle bu sendikaların başına çöreklenmeye ve onu kendi sosyal faşist emellerine alet olarak kullanmaya çalışmaktadır.

MİSK gibi açık faşist ve HAK-İŞ gibi dinci faşist sendika ağalarının denetiminde bulunan sendikalar ise, özellikle işçi sınıfının en geri kesimlerini yoğun yalan, demagoji ve çeşitli hilelerle kuyruklarına takmaya çalışmaktadırlar.

Tüm bunlar göstermektedir ki; işçi sınıfı saflarındaki, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının doğru kanalları olan faşist, sarı, reformist ve revizyonist sendika ağalarının etkinliği kırılmadan; faşist, reformist ve revizyonist demagoji, yalan ve sahtekarlık açığa çıkarılıp, mahkum edilmeden, proleter devrimcilerin onderliğini sağlamadan, 1 MAYIS'in işçi bayramı olarak gerçek anlamıyla kutlanması mümkün değildir.

1 MAYIS Kutlamaları İçin İleri

İşçi sınıfı ve halkımız üzerindeki faşist terör ve zulmün daha da da yoğunlaştığı bugünkü şartlarda tüm yurtsever-devrimci güçlerin önüne dikilen en acil görev, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün yoğunlaşan terör ve zulmünü geriletmek, eldeki kısmi demokratik hakları korumak için mücadele etmek; bu mücadeleden, halkın demokratik iktidarını kurmak için verilen kavga için yararlanmaktır. Bu nedenle, 1 Mayıs günü, işçi sınıfı ve yoksul halkımızın emperyalizme, sosyal emperyalizme ve onların yerli uşak-

larının faşist diktatörlüğüne karşı mücadele azmini ve sınıf kinini bilemediği dostunu, düşmanını ayırd ettiği; birlik ve dayanışma ruhunu pekiştirdiği bir mücadele günü haline getirilmelidir. Bunun için halk sınıflarının tüm siyasellerine, bu mücadele gününde, güçlerini ilkel bir eylem birliğinde birleştirmek görevi düşüyor. Bu şanlı mücadele gününde dostların elleri kenetlenmelidir. Dostların elleri düşmanların ellerinden çekilmelidir. Birleşen eller bir yumruk gibi, işçi sınıfının ve onun etrafında yoksul halkımızın mücadelesini emperyalistlere peşkeş çeken, sarı, faşist, sosyal faşist ve reformist sendika ağalarının tepesine inmelidir. Bu yumruk; işçileri, köylüleri, tüm emekçi halkımızı «devrimci» maskesiyle aldatmaya çalışan emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin uşaklarının tepesine inmelidir.

Bu konuda en önemli sorumluluk hiç kuşkusuz yine Marksist-Leninist devrimcilere düşmektedir. Onlar bu 1 Mayıs'ta, işçilere ve tüm emekçilere dostlarını ve düşmanlarını tanıttacak, dostları eylemde birleştirmek için var gücüyle uğraşacaktır.

1 Mayıs 1980'i sarsılmaz bir inanç ve azimle kutlamak için ileri!

— YAŞASIN DÜNYA İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ 1 MAYIS!

— YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ!

— KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DÜZENİ!

— KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜR DEN GERİCİLİK!

V.İ. LENİN

«İşçi yoldaşlar, bütün dünya işçilerinin büyük bayramı geliyor. İşçiler I Mayıs'ta, aydınlığa ve bilgiye kavuşmalarını, bütün baskılara, bütün zulümlere, bütün sömürüye karşı ve sosyalist bir toplum sistemi için mücadelede kardeşçe bir birlik oluşturmalarını kutlarlar. Bütün çalışanlar, emekleriyle zenginleri ve soyluları

besleyenler, çok az bir ücretle çok yorucu işlerde hayatlarını harcayanlar, kendi emeklerinin ürünlerini hiç bir zaman tadamayanlar, uygurlüğümüzün lüksü ve ihtişamı ortasında yük hayvanları gibi yaşayanlar, hepsi, işçilerin kurtuluşu ve mutluluğu uğruna savaşmak için ellerini uzatıyorlar.»

J.V. STALİN

«Yoldaşlar!

Bütün ülkelerin işçileri, bu günü, I Mayıs gününü her yıl kutlamayı daha geçen yüzyılda kararlaştırdılar. 1889'da bütün ülkelerin sosyalistlerinin Paris Kongresinde, işçilerin, tam da I Ma-

yıs'ta, doğanın kış uykusundan uyandığı, ormanların ve dağların yeşille örtüldüğü, tarlaların ve çayırların çiçeklerle süslendiği, güneşin daha güçlü ısıtmaya başladığı, havada yenilenmenin sevinci hissedildiği ve doğanın kendisini dansa verdiği bu gün, işçilerin dünyayı özgürlük ve sosyalizm temelinde değiştirmekle yükümlü olduğunu yüksek sesle ve açıkça dünyaya bildirdikleri gün olmuştur.»

G. DİMİTROV

«Bu yıl bütün dünyadaki işçi sınıfı, uluslararası proleter dayanışma günü olan I Mayıs'ın 50. yıldönümüdür.

1889'da I Mayıs, bütün ülkelerin işçileri arasındaki kardeşçe dayanışmanın proleter güçlerin askeri yoklamasının, emeğin sermayeye karşı mücadelesinin günü olarak ilan edildi.

Çeşitli ülkelerde, işçi sınıfının küçük grupları bu günü kutlamaya başladılar. Bu işçilerin sayısı, her yeni yılda artıyor. İşçiler, uluslararası dayanışmalarını güçlendirirken grev yaptılar, sokaklara döküldüler, gösteriler düzenlediler.»

M. SUPHİ

«Bütün dünyadaki mazlum insanların bekledikleri mutlu gün, bütün dünyadaki mazlum halkların kaderini birbirine bağlayan büyük bayram! Çok kalmadı o bütün insanların kardeşlik bayramına, bana inanınız! Sizin gönlünüzde, sizin ruhlarınızda çalkalanan deryalara, Avrupa'nın o zalim kuvvetleri, o cansız hisarlar, o demir zırhlar ve altın mihraplar karşı duramaz.»

1 MAYIS 1977

Ancak hakim sınıflar, özellikle sarı ve revizyonist sendikal vasıtasıyla ve diğer yollarla işçi sınıfının gelişen mücadelesini önlemeye, pasifize etmeye, kendi kuyruklarına takmaya ve düzenin sınırları içinde tutmaya çalıştılar.

Buna rağmen işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın kendiliğinden mücadelesi, geçen zaman içerisinde daha da yükselerek 1970'lerde doruk noktasına vardı. Hakim sınıfların 274-275 sayılı sendikalar kanununu değiştirerek işçi sınıfımızın sendikal hareketini kuşa çevirme çabalarına karşı mücadele içinde şanlı *15-16 Haziran İşçi Direnişi* doğru Devrimci fikirler halkımızın bağrında kok salmaya başladı. Her türlü baskı ve zorbalığa rağmen işçi sınıfının ve halkımızın yükselen mücadelesini bastıramayan hakim sınıflar azgın 12 Mart faşizmini tezgahladılar. Halk yığınları üzerinde eskisinden daha yoğun bir baskı ve teröre giriştiler. Tüm göstermelik demokratik kanunlarını askıya aldılar. Halkımızın bir çok yiğit evlatlarını katlettiler. Ama her zaman olduğu gibi halkımızın yükselen mücadelesini durduramadılar.

Halkımızın mücadelesi 1974'lerden itibaren yeniden hızlanmaya ve gelişmeye başladı. Uzun yıllardan sonra bir yığın hareketiyle 1 MAYIS ilk defa 1976'da DİSK tarafından kutlandı. Revizyonist ve reformist sendika ağaları sahtekarca 1 Mayıs'a sahip çıkarak işçi sınıfına dost görünmeye çalışıyorlardı. Herşeye rağmen geniş işçi ve emekçi yığınları 1 Mayıs'a sahip çıktılar; onu birlik, dayanışma ve mücadelelerini pekiştirdikleri bir gün haline getirdiler....

1 MAYIS 1977,de TAKSİM alanı kan gölüne döndürüldü. 36 gösterici katledildi. Yüzlerce kişi yaralandı, gözaltına alındı. Faşist MC hükümeti döneminde sahneye konulan bu alçakça katliamın yöneticileri MİT, KONTR-GERİLLA şefleriydi. DİSK'in T'K'P' li sosyal faşist sendika ağaları MİT, KONTR-GERİLLA şeflerine ortamın müsait bir hale getirilmesi için ellerinden gelen yardımı yapmışlardı. Bu olayın ardından bütün hakim sınıf partileri, uşak basın, T'K'P' li sosyal faşistler katliamın sorumlusu olarak «mao'cu» diye adlandırdıkları devrimcileri gösterdiler.

Ama bu faşist katliamın gerçek sorumluları Türkiye işçi sınıfı ve halkımızın elinden kurtulamayacaklardır.

1 MAYIS 1977 Öncesi Şartlar Ne idi?

Faşist I. MC hükümeti iktisadi ve siyasi kriz içinde debeleniyordu. Buna karşılık halkımızın mücadelesi gittikçe geliyordu. Grevler, direnişler, boykotlar ülkenin dört bir yanında büyük bir hızla yükseliyordu. Amerikan emperyalizmine uşaklık eden kesimler faşist bir darbe peşinde koşuyorlardı. Halkımızın hedefini şaşrtmak için yeni yeni oyun ve tertiplere girişiyorlardı. Devrimcileri halktan koparmak, devrimcileri halka düşman gibi göstermek için ellerindeki tüm imkanları kullanıyorlardı.

DİSK'in T'K'P' li sosyal faşist sendika ağaları ise şartlarda kullanılacak olan 1 Mayıs'ın kendi denetimlerinde geçmesi için çeşitli hazırlıklara girişiyorlardı. İGD'li sosyal faşistleri işçi kılığında görevlendiriyor; işçi sınıfı arasında Marksist-Leninistler ve devrimciler aleyhinde kışkırtmalar yapıyor; onların işçi sınıfı düşmanı olduklarını, «Mao'cu bozkurtlar» olduklarını

propagandasını yapıyordu. Marksist-Leninistleri ve devrimcileri 1 Mayıs alanına sokmayacaklarını ilan ediyorlardı.

Bu dönemde kendilerine «proleter devrimci» diyen HK, HB, HY gazeteleri ise en hararetleli «birlik» dönemlerini yaşıyorlardı. Bu oportunistler de «ortak açıklama»lar yapıyor; 1 Mayıs kutlamalarını «P. Partisinin ve Halkın Birleşik Cephesinin inşası yolunda önemli bir adım» şeklinde değerlendiriyorlardı. Sosyal faşistlerin «Mao'cuları alana sokmayacağız» şeklindeki provokasyonlarına karşı; proletarya partisinin inşası iddiasında olan bu oportunistler «Mullaka alana gireceğiz» şeklinde propaganda yapıyorlardı.

Aydınlık-İS revizyonistleri «kıralım revizyonist zinciri» şeklinde sloganlar atıyor, 1 Mayıs kutlamalarına katılacakları intibainı yaratıyorlardı.

Kısacası 1 Mayıs 1977 öncesi şartlar böyle bir katliamın gerçekleşmesinin tüm objektif koşullarına sahipti.

... Ve 1 MAYIS Katliamı!!

1 Mayıs 1977'ye gelindiğinde bütün kitlede bu propagandaların tesiri görülüyordu.

Sosyal faşist sendika ağaları 1 Mayıs gösterisinde işçi sınıfının gününü efendileri Rus sosyal emperyalistlerinin ülkemizde güçlenmesi için bir kaldıraç olarak kullanmak istiyorlardı. Mitingin düzenlenişi işte bu gerçeğe bağlı idi. Sendika ağaları mitingi o şekilde düzenlemişlerdi ki, yurtsever-devrimci güçler kararlı bir şekilde direnerek Taksim meydanına gelseler bile, onlar henüz meydana girmeden miting bitmiş olacaktı. Nitekim öyle oldu. İğrenç sendika ağası K. Türkler sosyal faşisti kapanış konuşması yaparken henüz ne Marksist-Leninistler, ne de diğer yurtsever devrimci güçler meydana gelememişlerdi. HK, HB, HY'dan oluşan

«üçlü blok» Saraçhane-Şişhane yoluyla Tarlabası'ndan alana doğru geliyordu.

M-L'ler ise Yıldız-Mecidiyeköy-Şişli-Elmadağ yoluyla alana Dev-Genç'in ardından girerken İGD'li beslemelerin barikatıyla karşılaşmıştı. Bir süre sonra Taksim-Tarlabası girişi civarından gelen birkaç el silah sesini, otomatik silahların takırtıları izledi. Yüzbinlerce emekçinin üzerine Sular idaresi müdürlüğünün, Intercontinental'in ve çevredeki binaların üzerine mevzilenmiş olan faşist köpekler ateş açarak, halkı taramaya başladılar. Alan içinde de mevzilenmiş olan panzerli, sivil taksili, faşist köpeklerin de katliama girişmesi sonucu 36 emekçi katledildi, yüzlercesi yaralandı, ezildi.

Katliam Sonrası

Katliam haberleri kana susamış uşak basının birinci sayfalarında büyük başlıklarla verildi. Ama hepsinin ortak yanı sosyalizm ve işçi sınıfı düşmanlıklarından doğan kinle halkımızın mücadelesine saldırmalarında belirleniyordu. Bu amaçla onlar katliamın sorumlusu olarak yurtsever-devrimci güçleri göstermeye özel önem gösterdiler. Ya bu katliamın «Mao'cu»ların başının altından çıktığı sahtekarlığını yaydılar; ya da bir çok Amerikancı faşist parti gibi, katliamın «Çinci komünistlerle Moskova'cı komünistlerin çatışması» sonucu olduğu yalanını yaydılar.

Sosyal-faşist K. Türkler-A. Meriç kliği ise bütün gerçekler ortada iken alçakça bir sahtekarlıkla katliamın sorumluluğunu hala «Mao'cu» diye adlandırdıkları devrimcilerin üzerine atmaya çalışıyordu. Gerçekte ise bu katliamın ikinci derecede sorumlusu olanlar hizzat bu sosyal faşist sendika ağaları idi. Bu katliamı tertipleyenler ise, faşist MC idi, MIT ve KONTR-GERİLLA idi. Zaten gerçekler hemen katliamın akşamından başlamak üzere tek tek açığa çıktı. Meydanı baştan başa taraya-

rak geçen plakasız taksii «Mao'cu» dedikleri yurtsever-devrimcilere mi aitti? Çevre binalarda gizlenenler MIT-KONTR-GERİLLA elemanları değülmüydü? Bu sahtekarların mumu yatsıya da kalmadan katliam akşamı böylece söndü.

Sosyal faşistlerin ve Amerikancı kesimin bu sahtekarlığına karşılık SDP tutarlı bir tavir takındı. Milli burjuvazinin devrimci kesiminin temsilcisi durumunda bulunan SDP başkanı M. Ali Aybar verdiği demeçte bu katliamın «Mao'cular yaptı» diye geçiştirilemeyeceğini söyledi. Ama katliamın gerçek sorumlularını açıklamayarak uzlaşıcı yanını ortaya koydu.

HS-Aydınlık kalpazanları ise gösterinin yapılacağı güne kadar «Kralım revizyonist zinciri-sendikalar işçinin» diye haykırımlarına rağmen mitinge resmen katılmadılar. Fakat Aydınlık'ın bir çok taraftarı; sosyal faşist mitinge resmen katılmadılar. Fakat Aydınlık'ın bir çok taraftarı; sosyal faşist sloganlar altında I Mayıs mitingine katılmakta en küçük bir sakınca görmedi. Aydınlık şefferi katliam sonrası, bu katliamın olacağını önceden gördükleri şeklinde bir propagandaya giriştiler. Üçlü oportunist blokun hatalarından yararlanarak «bundan sonra şefflere provokatör diyebiliriz» dediler. Gerçekte ise MIT ve KONTR-GERİLLA ile olan ilişkilerinden dolayı belki katliamın yapılacağını öğrenmişlerdi. Ama bunu bilmeksizin «uzak görüşlülüklerinden dolayı mitinge katılmadıkları şeklindeki sözleri birer palavradır. Çünkü ilk olarak onlar, daha önce DISK'in düzenlediği mitinglere de «siyaset» olarak katılmamışlardı. Onların özelliği keskin palavralar atmak; ama haykırılan sloganları gerçekleştirmek için iş mücadeleye geldi mi, yan çizmekti. Taksim mitinginde öyle oldu. İkinci olarak, sosyal faşistlerin denetiminde düzenlenen bu mitingde olduğu gibi, ondan öncekilerde de bir provokasyon ihtimali vardı. MIT ve KONTR-GERİLLA'nın var olduğu şartlarda bir provokasyon ihtimali yaklaşık bütün gösteri ve mücadeleler için geçerlidir. İşte bu kalpazanların teorisi buraya varmaktadır. Bu ihtimalden dolayı mücadeleden vazgeçmek... M-L'ler ise bu ihtimale

karşı bilinçli çabayı öne çıkarırlar. Bütün bu provokasyonların bilinçli bir çaba ile önlenebileceğini, provokatörlerin heveslerinin kursaklarında bırakılabileceğini bilir ve bunu savunurlar. Şimdiki TİKP'in de şefleri olan bu revizyonist kalpazanlar yaptıkları eleştirilerin esas yönünü yurtsever devrimci güçlere yönelterek MİT ve KONTR-GERİLLA'yı sosyal faşistleri haklamaya çalışmışlardır.

HK, HB, ve HY'den oluşan üçlü oportunist blokun ise bu katliamdaki sorumlulukları küçümsenemez. Onlar yurtsever-devrimci güçler olmakla birlikte, bu provokasyonun gerçekleşmesi için gerekli koşulların yaratılmasında izledikleri keskin «sol» görünümlü sağ propagandalarla yer almışlar; kadro ve sempatizanları bir provokasyon ihtimaline karşı hazırlamamışlardır.

Modern revizyonizmle uzlaşmacı, teslimiyetçi tutumunu ısrarla sürdüren Dev-Genç, Kurtuluş gibi küçük burjuvazinin «sol» siyasi akımları da T'K'P' li sendika ağalarının onları halk güçlerinden koparma siyasetinin aleti olarak bu katliamda sorumluluk almışlardır. Onlar T'K'P li sendika ağalarına karşı yurtsever devrimci güçlerden yanı tavır alacakları ve böylece sosyal faşistlerin bu katliam öncesi yürüttükleri provokasyonu etkisiz kılmaya çalışacak yerde, T'K'P nin onları halk güçlerinden koparabilmek için ileri sürdüğü, onlar için «ayrıcalklı» siyaseti memnunlukla karşılamışlardır.

M-L'ler ise bütün şartları en doğru şekilde tespit etseler de, geniş kitleleri, yurtsever devrimci güçleri uyarmak, silahlandırmak için gerekli imkanlardan yoksundular. Sınırlı imkanlarla ise yapılanların yeterli olmadığı, ve M-L'lerin tarihi görevlerini yerine getirebilmelerine yetmediği ortadadır.

Ve bütün bunların sonucu olarak 1 Mayıs katliamı tezgahlanabilmiş; ve Taksim alanı kanlı 1 Mayıs alanına çevrilebilmiştir.

Türkiye işçi sınıfı ve halkımız bu katliamı unutmamıştır ve unutmayacaktır!

1 Mayıs 1977 katliamının hesabı mutlaka sorulacaktır!

1 MAYIS 1977'de Katledildiler

- . Aleko KONTEUS
- . Ahmet GÖZÜKARA
- . Ali YEŞİLGÜL
- . Bayram ÇITAK
- . Bayram İYİ
- . Bayram SÜRÜÇÜ
- . Diran NERGİS
- . Ercüment GÜNKUT
- . Hasan YILDIRIM
- . Hikmet ÖZKÜRTÇÜ
- . Hüseyin KIRKIN
- . Hacer İpek SAMAN
- . Hamdi TOKA
- . Hülya EMECAN
- . Jale YEŞİMİL
- . Kabraman ALSANCAK
- . Kenan ÇATAK
- . Kıymet DUMAN
- . Karabet AKYAN
- . Kadir BALCI
- . Leyla ALTIPARMAK
- . M. Atilla ÖZBELEN
- . Mustafa ELMAS
- . Meral ÖZKOL
- . Mehmet Ali GENÇ
- . Mustafa ERTAN
- . Niyazi DARI
- . Nazım ÜNALDI
- . Ömer NARMAN
- . Özcan GÜRKAN
- . Rasim ELMAS
- . Sibelin AÇIKALIN
- . Teyfik BEYSOY
- . Yücel ELBİSTANLI
- . Ziya BAKI

1 MAYIS 1977'de Marksist - Leninistler DİSK'li Sosyal Faşist Sendika Ağalarının Oyununa Gelmediler !

1 Mayıs katliamı ertesinden başlamak üzere şimdiye dek sayısız dergi, gazete ve kuruluşlar olayların gelişimini kendilerine göre çarpıtarak aktardılar. Gerçekleri gizlemeye özen gösterdiler. Bu arada da M-L devrimcileri kah isim vererek, kah isim vermeksizin «Elmadağ'dan gelen bir grup» olarak mitinge saldıran kesimlerden biri gibi göstermeye çalıştılar. Bu alçakça iftira, uşak basından sosyal faşistlere ve Aydınlık-Halkın Sesi'ne kadar uzanan korunun ortak tezleri idi.

Oysa gerçekler hiç de böyle değildi. M-L devrimcilerin 1 Mayıs kutlamaları sırasındaki anlayışı ve tavırları başından itibaren şöyle olmuştuk:

Sosyal faşist elebaşılar 1 Mayıs gösterilerini tekellerine almak; yurtsever devrimci güçleri işçi sınıfı ve halktan tecrit etmek istiyorlardı. Sosyal faşist sendika şefleri bilinçli bir çaba ile provokasyon ortamını yaratmaya çalışıyorlardı. Ama buna rağmen işçi sınıfı ve halkımızı; işçi sınıfının bu şanlı gününü, K. Türkler-A. Meriç'lere, sahte T'K'P ye terketmek ancak Aydınlık-Halkın Sesi gibi revizyonistlere hastı. Bu yüzden Marksist-Leninistler kararlı bir şekilde kendi bağımsız ajitasyon-propagandalarını yapma; bir saldırı halinde aktif tarzda kendini savunma doğru kararlarıyla mitinge katıldılar. Oportünist «üçlü blok»un anti-ML «tez»lerini göklere çı-

kardıkları, tüm güçleri ile M-L'leri tecrit etmeye çalıştıkları bu dönemde, M-L'ler onlarla birlikte yürümenin yarardan çok zarar getireceğini görerek, onların tersine Beşiktaş'ta toplandılar. Burada sosyal faşistler belli bir sıra düzeni tespit ettiklerinden ön taraftan araya gruplar girdikçe kortej uzuyordu. Sonuçta kortej İDMMA (Yıldız) ın da gerisine kadar uzandı. En gerilerde bağımsız bir kaç grup, onların önünde dergimiz taraftarları ve onların önünde D. Yol yer alıyordu.

Saatlerin geçmesine rağmen ne D. Yol'un ne de M-L'lerin hareket etmemesi, DY ve M-L'lerin mitinge alınmayacağını kesin göstergesi idi. Bunun üzerine M-L'ler önce durumu değerlendirdiler: Buna göre sendika şefleri yurtsever devrimciler daha meydana gelmeden mitingi dağıtmaya kararlı idiler. Bunun dışında bir yol kalıyordu. Bu da Taksim meydanına ayrı bir güzergahtan gitmekti. Bu tespiti yapan M-L'ler DY'a da giderek kendilerinin bağımsız olarak yürüceklerini, ayrı bir yoldan Taksim alanına ulaşacaklarını; D. Yol'un ne düşündüğünü sordular. D. Yol'cular ideolojik olarak ulaştıkları T'K'P ilerin kendilerini meydana sokacağı ham hayaliyle bu öneriyi dikkatle bile almadılar. Ama aradan geçen süre sonunda onların M-L'lerin önce kabul etmedikleri önerisini uygulamak zorunda kaldıklarını gösterdi.

M-L devrimciler buldukları yerden önce Mecidiyeköy'e oradan da Şişli'ye geçmişlerdi. Şişli'de düzenledikleri gösteri ile 1 Mayıs'ın anlam ve önemini ortaya koymuşlar; DİSK'in sendika ağalarının iğrenç yüzünü sergilemişlerdi. Daha sonra buradan da düzenli bir yürüyüş kolu halinde ilerleyen M-L devrimciler Elmadağ civarına geldiklerinde, DY'un da Sheraton otelinin önünden Elmadağ'a çıkıp oradan meydana girdiklerini; yani bir süre sonra M-L'lerin önce kabul etmedikleri önerisini uygulamak zorunda kaldıklarını gördüler. DY'un alana girmesinin hemen ardından M-L'ler de alana giriyorlardı. Fakat tam Taksim PTT'sinin önüne gelinip alana giri-

leceği sırada kürsüden yapılan uyarı ile İGD'li beslemeler yürüyüş kolunun önünü kestiler. Böylece M-L'lerin alana girişi önlenmiş oldu. Uşak ve revizyonist basın alana Elmadağ'dan gelen bir grubun ateş açtığını söylerken ya DY'ü ya da M-L'leri kast ediyorlar. DY uzlaşmaları sosyal faşistler tarafından karşılanıp alana alındığına göre onlar bu iftiraları M-L'lere atıyorlardı. Oysa M-L'ler bir provokasyon ihtimaline karşı önlerine barikat kuran İGD'lilerin oyununu boşa çıkarmak için üstün bir gayret sarfetmişlerdi. Onlarla çatışma pahasına alanın içine girme ihtimali olduğu halde böyle yapmamışlar; buldukları yerden sosyal faşistleri teshir etme; bağımsız ajitasyon ve propagandalarını yapma yolunu seçmişlerdi. Sosyal faşistlerin kışkırtıcı çabalarına karşı saflarında kararlı bir sukunet sağlamışlardı.

Bu alçakça iftiranın kofluğu ortadadır. Çünkü bütün bu yukarıdaki gerçeklerin yanısıra M-L'lerin yürüyüş kolu engellendiği noktada uzunca bir süre olduğu yerde kalmıştı. M-L'lerin «saldırı» gibi bir niyeti olsa daha henüz İGD'lilerin barikatlarını pekiştirmeye fırsat bulamadan çatışmayı göze alarak alana girebilirlerdi. Ama M-L'ler böyle davranmadılar. Çünkü o sırada faşistlerin ve sosyal faşistlerin istedikleri hundan başka bir şey değildi.

M-L'ler engellendikleri noktaya geldikten uzun bir süre sonra Tarlabaşçı yönünden Emeğin Birliği ve Kurtuluş grupları Taksim'e henüz girmeye başlamıştı. Bilindiği gibi katliam bu gruplar alana girdikten sonra arkalarından gelen «Blok»un alana yaklaştığı bir sırada başlamıştır.

Kısacası ne uşak basının ne de revizyonistlerin M-L'leri hedef alan propagandaları gerçekleri karartamaz. M-L'ler kararlı ve bilinçli tutumları ile o zaman bu oyunları nasıl boşa çıkarmaya çalıştırsa, hundan sonra da aynı şekilde davranacak, gerçekleri işçi sınıfımıza ve halkımıza açıklayacak, revizyonist ve karşı-devrimci propagandaları alt edecektir.

Katliamdan Sonra Ne Dediler

CHP. Bildirisi

«Hükümete yakın bazı çevreler, saldırıda bulunanları, topluluğa ateş açanları ve pek çok yurttaşın ölümüne ve yaralanmasına neden olanları bir yana bırakıp, saldırıya uğrayanlara ve toplantıyla da olaylarla da ilişkisi bulunmayanlara gölge düşürmeye uğraşıyorlar.»

DEMİREL

«Maalesef memleketin huzuruna musallat olanlar seçime tuzak kurmakla meşguldürler. İstanbul hadiseleri çok vahimdir. Üzüntü duymamak mümkün değildir.»

TÜRKLER

«Biz 1 Mayıs günü düzenlenen görkemli gösteriye yapılan hunharca saldırıyı, CHP'nin seçim mitinglerine yapılan faşist saldırılardan ayrı tutmuyoruz: Olayda Maocular öne sürülmüş ancak CIA'nın emrindeki MC'nin tertipleri gözlerden kaçırılmaya çalışılmıştır.»

«...Komployu tekelci sermaye istedi. Komployu CIA ve onun paraleli yerli kardeş örgütü hazırladı. Komployu ajanlar, faşistler, Maocular uyguladı.»

Aydınlık-Halkın Sesi.

«Olaylar sırasında silah çeken herkesin bilerek ya da bilmeyerek tertibe alet olduklarını»... «DİSK içindeki revizyonist unsurların havayı perçinleştirdiğini ve tertibe zemin hazırladığını»... «Aydınlık ve Halkın Sesi'nin tüm uyarılarına rağmen Saraçhane'den gelen, Taksim alanına gitmek isteyen. Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu grupları, tam anlamıyla, MC'nin hazırladığı ve revizyonistlerin uygun ortam yarattığı tertibe alet olmuşlardır. Bu teripten yarar bekleyenler ise, Demirel-Türkeş ortaklığıdır.»

1 MAYIS 1978

1 Mayıs 1977 katliamı işçi sınıfı ve emekçi halkımızın 1 Mayıs 1978'i daha da güçlü bir şekilde kutlamasını engellemeye yetmedi.

Fakat faşist ve DİSK'li sosyal faşist sendika ağaları 1 Mayıs 1978'de de işçi düşmanı yüzlerini açıkça gözler önüne serdiler. Yurtsever devrimci güçleri İstanbul 1 Mayıs alanında düzenlenecek olan mitinge almayacaklarına dair yoğun bir karşı propagandaya giriştiler. İşbaşındaki faşist CHP hükümetiyle kolkola vererek miting öncesi ortamı, yeni bir faşist provokasyona elverişli hale getirdiler. Uşak basın ve Amerikancı kesimde bu koroza bütün güçleriyle katıldılar. «Lenincilerin ve Maoocularının» çatışacağı «kanın gövdeyi götüreceği» yolunda karşı-devrimci propagandalarla kamuoyunda büyük bir tedirginlik yarattılar.

Bu durum karşısında yurtsever devrimci güçlerin bir çoğu, hazırlanan bu ortam içinde DİSK'in düzenlediği mitinge katılmama kararı aldılar. DİSK'in faşist ve sosyal faşist sendika ağalarını teşhir ve tecrit etme yönünde propaganda yürüttüler.

DİSK sendika ağalarının yurtsever-devrimci güçleri sokmayarak kendi gerçek halk ve devrim düşmanı yüzlerini bir kere daha gösterdikleri 1978 1 Mayıs mitingi, T'K'P, TİP, TSİP gibi sosyal faşistlerin Rus sosyal emperyalizmine uşaklık yeminleri ettikleri bir miting haline çevrildi. Onların asıl amaçlarının 1 Mayıs'ı dünya işçi sınıfının «birlik, dayanışma ve mücadele günü» olarak değil; onu işçi sınıfını ve halkı aldatmak, kendi faşist ve sosyal yüzlerini gizlemek için «kutladıklarını» bir kez daha gösterdi.

Ancak DİSK'in faşist ve sosyal faşist sendika ağalarının tüm bu sahtekarlıkları elbetteki işçi sınıfımızın ve halkımızın, çeşitli yurtsever devrimci güçlerin 1 Mayıs'ı gerçek anlamıyla anmasını engelleyemezdi. Nitekim en-

gelleyemedi de. Türkiye'nin dört bir yanında düzenlenen mitinglerle, yürüyüşlerle, forumlarla, anma toplantılarıyla ve çeşitli eylemlerle 1 Mayıs 1978 coşkun biçimde anıldı.

1 MAYIS 1979.

Saflarında modern revizyonizmin, reformizmin ve küçük burjuva devrimciliğinin cirrit attığı işçi sınıfının 1 Mayıs 1979'u kutlama hazırlıklarına giriştiğinde, işbaşında yine faşist CHP hükümeti bulunuyordu.

Hakim sınıfların kendi düzenledikleri Maraş katliamını bahane ederek 26 Aralık 1978'de faşist CHP hükümeti eliyle ilan ettikleri sıkıyönetim hala yürürlükteydi. Faşist CHP hükümeti tarafından resmi ve sivil sıkıyönetimden de yararlanılarak derneklerin kapısına kilit vuruldu. Yurtsever-devrimci yayın organları üzerinde uygulanan katmerli baskılarla yurtsever-devrimci sesin emekçi yığınlarına ulaşması engellendi. Grevler, direnişler yasaklandı. Yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesine jandarmanın dipçığı, komanda zulmüyle saldırıldı. Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki milli zulüm daha da azgınlaştırıldı. Yiğit gençliğimizin mücadelesine karşı yoğun faşist saldırılara girişildi.

Hakim sınıflar 1 Mayıs 1979 öncesinde de yoğun bir saldırı kampanyası düzenlediler. 1 Mayıs öncesinde 26 Nisan 1979'da sıkıyönetimin kapsamını daha da genişleterek, sıkıyönetim uygulanan illeri 13 ten 19'a çıkardılar. Sıkıyönetim paşaları peşpeşe «bildiri»ler yayımlayarak, 1 Mayıs'taki tüm anma toplantılarını ve eylemleri yasakladılar.

DİSK'in sendika ağalarının «1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanında kutlayacağız» yolunda kopardığı yaygaranın da çok geçmeden, hakim sınıflarla, özellikle de faşist CHP

ile kol kola düzenlenmiş bir dansıklı döğüş olduğı çok geçmeden açığa çıktı. 1 Mayıs günü İstanbul'da sokağa çıkma yaşığı konuldu. Hakim sınıflar tankların ve süngülerin gölgesinde bir gövde gösterisi yaptılar. 1 Mayıs alanına «.....» bayrak çektiler!

Ancak hakim sınıfların ve faşist CHP'nin tüm çabaları da halkımızın 1 Mayıs'ı gerçek anlamıyla kutlamasını engelleyemedi!

Türkiye'nin dör bir yanında düzenlenen mitingler, yürüyüşler, anma toplantıları, korsan mitingler ve çeşitli eylemlerle 1 Mayıs coşkun biçimde kutlandı.

Sıkıyönetimin ilan edildiğı iller dışındaki İzmir, İskenderun, Mersin, Tarsus, vb. birçok yerlerde güçlü mitingler düzenlendi. Meydanları dolduran binler, baskı, sömürü ve zulmü lanetledi!

1979 1 Mayıs'ının bir başka yönünü de, hakim sınıfların azgın saldırılarının yanısıra çeşitli küçük burjuva akımların proletarya hareketine yönelttiğı saldırılar oluşturdu. D. Yol oportünistleri, bir yurtsever öğretmenin katlini bahane ederek proletarya hareketini «adi bir cinayet örgütü» ilan ettiler. Proletarya hareketiyle her türlü eylem birliğini yasakladılar. HK revizyonistleri, hızla gericileşmenin verdiğı hırçınlıkla proletarya hareketini, «proletarya partisinin» oluşması önündeki «hizipçi» bir engel ilan ederek onunla her türlü eylem birliğinden vazgeçtiler. D. Yol oportünistlerine yavaşarak onunla yeni bir «blok» faaliyetine giriştiler. D. Yol şefleriyle anlaşarak M-L devrimcileri 1 Mayıs mitinglerine almama kararı aldılar. Bunun için düzenlenen 1 Mayıs mitinglerinde Tarsus'ta, İzmir'de, Kırşehir'de vb. olduğu gibi M-L devrimcilerin önüne barikatlar kurdular. Ancak onların kurduğı bu barikatlar, M-L devrimcilerin kararlı mücadelesi sonucu bir çok yerde yarıldı. HK ve Dev Yol şefleri aldıkları bu gerici «karar»larını devrimci kitleler karşısında hayata uygulayamadılar. Ve kitleler önünde teşhir oldular.

1979 1 Mayıs'ı bu bakımdan küçük burjuva oportünizminin halk demokrasisi anlayışını sergileyen bir dönüm noktası oldu. Onlar, 1 Mayıs 1979'daki tavırlarıyla, halka nasıl bir «demokrasi» vaad ettiklerini bir kez daha gösterdiler. Halk saflarındaki siyasetlere karşı düşmanca bir tutum takındılar; böylece halk saflarındaki çelişkileri halk ile düşman arasındaki çelişkilerle bir ve aynı tuttular. Hakim sınıflara karşı birliğini sağlayabilmek için yapılması zorunlu olan bu temel ayırımı yapmadılar. Sonuç olarak, halkı bölüp parçalamak isteyen hakim sınıfların ekmeğine yağ sürüldüler. Halk güçlerinin bu önemli günde birleşmesini engelleyerek, halkın demokratik, haklarını koruma ve genişletme mücadelesini gerilettiler. Onlar bu konuda eskiden beri sürdürdükleri hatalı anlayışlarını 1 Mayıs 1979'da en açık bir biçimde sergilediler. İnsiyatifi ellerine geçirebildikleri takdirde, hal kın kendileri dışındaki kesimlerine demokrasi tanımaya-caklarını gösterdiler.

1 MAYIS 1980

Dünya işçi sınıfı 1 Mayıs 1980'i hangi şartlarda karşılıyor? Bugün, uluslararası proletarya tarihteki en zor ve bunalmış dönemlerden birini geçirmektedir. Dünya devrim cephesi geçici, fakat ağır bir yenilgi almış durumdadır.

Bugün artık, proletarya dünyanın hiçbir köşesinde, iktidardaki sınıf değildir. İktidardaki bütün proletarya partileri içten fethedilmiş, modern revizyonizme yenik düşmüştür. Son olarak AEP içinde anti-ML bir akımın hakim hale gelmesiyle, dünya işçi sınıfı, yüzyıld aşkın bir mücadele sonucu elde ettiğı tüm iktidar mevzilerini yitirmiştir.

Bugün, uluslararası M-L hareket güçlü bir dayanışma ve birlikten yoksundur. M-L düşmanı akımlar dünya

işçi sınıfının saflarında kol gezmektedir. Proletaryanın sosyalist anavatanları bir bir düşmüştür. Önce SSCB'nin ve bir çok halk demokrasisinin, ardından Çin'in düşmesi, nihayet AEP'nin de revizyonizme teslim olması, Arnavutluk'un sosyalizmden geriye dönüş yoluna girmesi, işçi sınıfının ideolojik cephesinde büyük yaralar açmıştır. Düşen her kale yeni bir ideolojik saflaşmaya neden olmuş, işçi sınıfı saflarında yeni parçalanmalar yaratmıştır.

Bugün, dünya devrim ateşinin merkezi olan yarı-söl mürge, sömürge ülkelerde de durum iç açıcı değildir. Bu ülkelerde süren ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin hemen tümü kendiliğinden bir biçimde gelişmektedir. Silahlı devrim mücadeleleri M-L önderlikten yoksundur. Bu nedenle, emperyalizme geçici darbeler vursalar bile, sık sık emperyalistlerin yedeğine düşmekte ve sonunda teslim olmaktadır.

Bugün emperyalist ülkelerde de devrim mücadelesinin sesi güçsüzdür. İktisadi buhranın sürekli derinleşmesine karşı, bu ülkelerde henüz devrimci durum yoktur. İşçi sınıfının siyasi iktidar mücadeleleri ise, iktisadi krizin yarattığı imkanların çok gerisinde kalmaktadır. Emperyalizmin satın aldığı işçi aristokrasisi bu ülkelerdeki işçi sınıfının yolunu yönünü karartmaktadır. M-L bir önderlik sağlanamadığı için bu ülkelerde işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesi de tekkeci burjuvazinin yedeğine düşmektedir.

İşte I Mayıs 1980'i kutlamaya hazırlanırken dünya devrim cephesinin durumu budur. Güçlü bir M-L ideolojik birlik olmadığı için dünya işçi sınıfının gücü bölünüp parçalanmaktadır. Her türden burjuva ideolojileri, dinmek bilmeyen devrimci mücadelelerin yolunu yönünü karartmakta; hergün biraz daha çürümüş, kokuşmuş hale gelen emperyalist sömürü ve boyunduruk zincirini ayakta tutmaya çalışmaktadır.

Dünya karşı-devrim cephesine gelince, uluslararası proletaryanın bölünmüş durumu, emperyalistlerin en büyük desteğidir. Emperyalistler ve onların uşakları, kanlı

saltanatlarını ancak devrim cephesinde açtıkları gedikler sayesinde sürdürebilmektedirler. Çünkü, emperyalizm bugün artık tamamen çürümüş, kokuşmuş ve asalaklaşmıştır. Onun ilerici hiçbir yanı kalmamıştır. Emperyalist sistemi için için kemiren iktisadi kriz günden güne derinleşmektedir.

Emperyalistler için bu krizden kurtulmanın tek yolu yeni bir emperyalist paylaşım savaşını kıskırtmaktır. Bu kan emici zalimler bugün başını ABD emperyalistleriyle Rus sosyal emperyalistlerinin çektiği yoğun bir savaş propagandası yürütmekte; farklı uluslara mensup işçilere ve emekçilere birbirini kırdırmanın hazırlığını yapmaktadırlar. Onlar, yeni bir emperyalist savaşını önleyebilecek tek gücün halkların devrim mücadeleleri olduğunu bilmekte ve bu mücadeleleri boğmaya çalışmaktadırlar.

Dünya işçi sınıfının I Mayıs 1980'de çıkarması gereken en önemli ders şudur: Bugün esas akım hala devrimdir. Dünya devrim cephesi bugün bütün parçalanmışlığına rağmen yine de emperyalist bir savaş tehdidi-ne karşı en güçlü engeldir. Görev bu engeli daha da güçlendirmek ve pekiştirmektir. Görev revizyonist ihanetlerin bu cephede açtığı yaraları sarmak, uluslararası proletaryanın birlik ve dayanışmasını sağlamaktır. Görev, baskı ve sömürüyü dünya yüzünden silebilmek için devrim mücadelelerine hız vermektir.

Emperyalistlere gelince, onlar şunu iyi bilsinler:

Nasıl birinci emperyalist savaş Rusya'yı, ikinci emperyalist savaş ise Çin'i ve birçok diğer ülkeyi emperyalist sistemden koparırsa, üçüncü bir paylaşım savaşını da emperyalist sömürü zincirinin yeni halkalarını parçalayacaktır.

Dünya işçi sınıfı I Mayıs 1980'de onların yüzüne şunu haykırmaktadır:

Ne Paris Komününün düşmesi, ne de II. Enternasyonal oportünistleri mücadelemizi durduramadı.

Bugünkü modern revizyonist ihanet de bize boyun eğdiremez. Bu yenilgiden gereken dersi çıkaracağız. Kaybettığımız mevzileri söke söke geri alacağız.

I Mayıs 1980'i, yenilgiyi zafere dönüştürdüğümüz; birlik ve dayanışmamızı pekiştirdiğimiz bir basamak yapacağız.

Sizin savaş haydutluğunuzu önlemek için devrim mücadelemize hız vereceğiz. Biz işçilere, biz emekçilere, birbirimizi kırdıramayacaksınız! Ve siz bir savaşa yeltenirseniz, kaldırdığınız taşı kendi ayağınıza düşüreceksiniz. Bu savaş bizim değil, sizin sonunuz olacak! Siz savaş yıkıntılarında can verirken, biz bu yıkıntılardan yepyeni bir dünya inşa edeceğiz!

Ya türkiyenin çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı? I Mayıs 1980'i o hangi şartlarda karşılıyor? Türkiye işçi sınıfı I Mayıs 1980'i komprador patron-ağa düzeninin gitgide azgınlaşan faşist saldırıları altında kutlamaya hazırlanıyor. Hakim sınıflar halkın elinde kalan son demokratik mevzileri de koparıp alabilmek için saldırıyorlar. Bu durumda en büyük görev işçi sınıfına düşmektedir. Çünkü yoksul halkımız hem elindeki avucundakini hakim sınıfların saldırıları karşısında koruyabilmek hem de bu zulüm dünyasını kökten devirebilmek için işçi sınıfından önderlik beklemektedir.

Emperyalizmin, sosyal emperyalizmin boyunduruğu ve talanı altında olan yoksun halkımızın hem kısa vadeli hem de uzun vadeli mücadelesine ancak işçi sınıfı önderlik edebilir. Çünkü proletarya, toplumun en ileri bilinçli, en fedakar ve sonuna dek devrimci kalabilecek tek sınıftır. Onun elinde dünyayı değiştirmede yararlandığı, her zaman canlı kalan Marksizm-Leninizm bilimi vardır. Ne varki işçi sınıfının önderlik fonksiyonunu yerine getirebilmesi, öncelikle kendi saflarında birlik sağlamasından geçer. Proletarya, birliğinin önünde duran engelleri parçalamalı, temizlemelidir. İşçi sınıfı kendi saflarındaki işçi sınıfının ideolojisine düşman unsurları yerle bir etmedikçe ne kendi birliğini sağlayabilir ne de halka önderlik edebilir.

İşçi sınıfının birliği önünde duran baş engellerden birisi, Türk-İş, MİSK ve Hak-İş gibi sendikaların ba-

şındaki faşist ve şoven sendika ağalarıdır. Bunların taktığı işçi sınıfını milliyetlerine, dini inançlarına göre bölmek ve birbirine düşürmektir. Onlar böylece işçi sınıfını efendileri kompradorların ve toprak ağalarının batı emperyalistlerinin uşağı kesimlerinin zinciri altında tutmayı amaçlamaktadır. Bu sendikaların patron uşaklığı devrimci işçilerin gözünde iyice teşhir olmuştur. Fakat yine de, işçi sınıfının geri bilinçli kesimleri bunlara katabilmekte, peşlerinden gidebilmektedir.

İşçi sınıfının birliği önünde duran diğer bir baş engel ise, DİSK içindeki Rus sosyal emperyalizminin uşağı sendika ağalarıdır. Bunlar kendilerine «devrimci», «sosyalist», «komünist» vb. maskeler taktıkları için özellikle tehlikelidirler. Çünkü faşist sendikaların yüzünü gören bir kısım işçiler, bunların sahtekarlıklarına katabilirler. Oysa Rus uşağı sendika ağalarının, faşist sendika ağalarından tek farkı, yüzlerindeki sosyalist maskesidir. Zaten onlara sosyal-faşist dememizin nedeni budur.

I Mayıs 1980'e yaklaşırken sosyal faşistler devrimci işçilerin kafasını bulandıran, onlara mücadele yolunu ve yönünü şaşırtan bir sahtekarlığı yine piyasaya sürdüler. Bu sahtekarlık, «genel grev çağrısı»dır.

Genel grev çağrısının başını Rus sosyal emperyalizminin uşakları çektiler. Halk saflarındaki çeşitli akımlar da bu çağrının peşine takıldılar. Böylece «genel grev» sahtekarlığı işçilerin geniş kesimlerini ilgilendiren bir sorun haline geldi. İşçi sınıfının birliğini sağlamak istiyorsak bu sahtekarlığı teşhir etmeliyiz. Bunun işçi sınıfının birliğini engelleyen bir ayakbağı olduğunu göstermeliyiz.

Sosyal-faşistler genel grev çağrısı ile ne amaçlıyorlar. Birincisi, onlar böyle keskin ve «sol» sloganlarla kendilerini faşist sendika ağalarından farklıymış gibi gösterebileceklerini umuyorlar. İşçi sınıfının devrimci taleplerini savunur görünmeyi ve «sosyalist» kisvesini sürdürebilmeyi hesaplıyorlar. İkincisi, Hakim sınıfların Ame-

rikancı kesimlerini güç duruma düşürmeye çalışıyorlar. Demirel hükümetinin ülkeyi, ABD'nin başını çektiği emperyalist kampın çıkarları için bölgemizde ileri karakol durumuna getirme ve savaşa sürme hazırlıklarını baltalamayı ve efendileri Rus sosyal emperyalistlerinin Orta doğu ve Türkiye üzerindeki çıkarlarını korumayı amaçlıyorlar.

Genel grev çağrısı ülkemizin somut şartlarında, işçi sınıfının gözüne kül serpen, ona mücadele hedeflerini şaşırtan bir sahtekarlıktır.

Çünkü işçi sınıfı genel grev silahını ancak iktidarın toplu bir ayaklanma ile ele geçirilmesi şartlarında kullanır.

Çünkü işçi sınıfı bir kez genel grev sloganını attı mı, artık geriye dönüş olmadığını bilir. Yolun sonuna kadar gitmeli; genel grevi hakim sınıfları alaşağı ederek taçlandırmalıdır.

Çünkü genel grev ekonomik-demokratik mücadelenin değil, siyasi iktidar mücadelesinin bir aracıdır. Amacı varolan düzenin sınırları içindeki ekonomik-demokratik hakları koruyup genişletmek değil, düzeni kökten yıkmak için ilk adımı atmaktır.

Çünkü genel grev bir propaganda sloganı değil, bir eylem sloganıdır. Amacı, iktidarı ele geçirmek üzere kitleleri toplu ayaklanmaya hazırlamaktır.

Oysa ülkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Devrimimizin önümüzdeki aşaması anti-emperyalist demokratik devrimdir; yani tarım (toprak) devrimidir. Bu devrimi başarmanın tek yolu, devrimin temel gücü olan yoksul ve orta köylüleri uzun süreli silahlı mücadeleye sevketmektir. Devrimin yolu toplu ayaklanma değil, Halk Savaşıdır.

Sosyal-faşistler bizimki gibi bir ülkede, böyle bir anda «genel grev» çağrısı yaparak işçi sınıfını iktidara yaklaştırmıyor, tam terzine uzaklaştırıyorlar. Bu sahtekarlar işçi sınıfına yanlış silahı uzatıyorlar; halk savaşına yerine genel grev silahını gösteriyorlar.

Bu sahtekarlar genel grev silahını da çarpıtıyorlar. Onu, yalnızca ekonomik-demokratik mücadelenin bir biçimi gibi göstermeye, siyasi iktidar hedefinden koparmaya çalışıyorlar. Genel grevi eylem sloganı olmaktan çıkarıp kof bir propaganda sloganı haline getiriyorlar.

Bu sahtekarlar bir yandan genel grev çağruları yaparken diğer yandan da işçi sınıfının siyasi mücadelesi karşısında tir tir titremektedirler. Bunun en canlı örneğini TARIŞ direnişinde yeniden yaşadık. İzmir Tarih'te, faşist işçilerin alınmasına karşı gelişen direniş, giderek siyasi bir nitelik kazandı ve Marksist-Leninistlerin önderliğinde silahlı çalışmaya dönüştü, yoksul emekçi mahallelerine yayıldı. O zaman bu keskin «genel grev» çığırkanları ne yaptılar? Bu korkak ve satılmış uşaklar kaçacak delik aradılar. İplik fabrikasında direnişin 8. gününde DİSK genel sekreteri Rıza Güven ve işyeri sendikası Tekstil-İşin genel başkanı Rıdvan Budak işçi temsilcilerine direnişi kaldırmalarını yoksa sonlarının fena olacağını söylüyor ve işçiler tarafından protesto ediliyordu. Direnişin 9. gününde DİSK'in sendika ağaları polisle çatışma sürdüğü bir sırada «teslim olalım» diye moral yıkarak, bölücülük yaparak işçilerin yenilgisini çabuklaştırıyordu. İşte onların gerçek yüzü budur: İşçi sınıfı ve halk düşmanlığı!

Bunlar öylesine uşak, öylesine satılmışlardı ki, «genel grev» çağrısı yaparken tek düşünceleri, Batılı emperyalistlerin Demirel gibi uşaklarına aba altında sopa göstermek ve böylece efendilerinin sömürü ve talandaki payını, bölgedeki emperyalist çıkarlarını koruyabilmektir. Onlar bir yandan işçilerin aidalarından ceplerini şişirir, villalar-apartmanlar dikerken bir yandan da «sosyalist», «komünist» postuna bürünecek kadar ikiyüzlü ve dolandırıcıdır.

1 Mayıs 1980'de işçi sınıfının çıkartması gereken *birinci ders* budur:

Faşist ve sosyal-faşist sendika ağaları işçi sınıfının birlik olması önündeki baş engellerdir. Bunların savun-

duğu karşı-devrimci ideolojiler işçi sınıfını bölüp parçalar. Bunlar yerle bir edilmedikçe işçi sınıfının birlik olması imkansızdır.

Hakim sınıfların saldırılarına karşı demokratik mevzilere sahip çıkmak bugün açıl görevlerden birisidir. I Mayıs gibi önemli bir günü halkın sesini yükseltmek için kullanmak şarttır. I Mayısta komprador patronlarla ve ağalara şunu göstermeliyiz: Ensemize vurup ağzımızdan lokmamızı alamayacaksınız! Baskı ve sömürünün önüne dikileceğiz! I Mayısta yükselen ses ne kadar güçlü olursa, hakim sınıflara vuracağı darbe de o kadar büyük olur. Bunun için halk güçlerinin eylemde birliğini, en geniş bir biçimde sağlamalıyız!

Eylem birliği konusunda tüm devrimci ve yurtseverler řu iki noktaya dikkat etmek zorundadırlar:

Birincisi, eylem birliği demek «eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik» demektir. Eylem birliği řu ya da bu siyasetin tekelinde I Mayıs eylemlerine katılmak değildir. Eylem birliği halk demokrasisinin işlediği, işletilmesinin zorunlu olduğu geçici bir birliktir. Buna göre belirli bir eylemde güçlerini birleştirecek olan halk safındaki siyasetler, o eylemin kazanılmasında sorumluluk, almalı, eşit söz hakkına sahip olmalı ve eylemin niteliğini karartıcı olmamak kaydıyla ajitasyon ve propagandada serbest olmalıdır. Ancak bu ilkeler temelinde I Mayıs günü güçler birleştirilebilir; faşizme ve onların halk safına soktukları uşaklarına karşı güçlü bir ses çıkartılabilir. Ama ne varki küçük burjuva tekke siyasetleri, özellikle de Halkın Kurtuluğu ve Dev-Yol bugüne dek bu doğruları çiğnediler; sahte gerekçelere dayanan «merkezi kararlar» çıkararak eylem birliklerinden kaçtılar; halkın gücünü böldüler; hakim sınıfların ekmeğine yağ sürdüler.

I Mayıs 1980'de devrimci ve yurtsever-demokrat seslerin gür çıkmasını istiyorsak, küçük burjuva siyasetlerin bu bölücü ve tekkeci anlayışını teşhir etmeliyiz, bunları aşmalıyız.

İkincisi, eylem birliği kesinlikle Devrim Cephesinin kurulması demek değildir. Yine küçük burjuva oportünistleri bu konuda işçilerin, devrimcilerin bilincini karartmak için uğraşıyorlar. I Mayıs 1978'de, HB, HK, ve HY oportünistleri kendi hareketlerinin yaptıkları «eylem birliği»ni, «proletarya partisini kurmanın yolu» olarak göstermeye kalkıştılar. Bu girişimleri fiyasko ile sonuçlandı; birbirlerine düştüler. Arkasından HK ve DY oportünistleri 1979'un I Mayıs'ını «devrim cephesinin kurulması» yolunda tekkeleri arasındaki «ittifak»ın bir kaldıraç haline getirmeye kalkıştılar. Bunun da şarlatanlıktan başka birşey olmadığı, HK ile DY arasında bazan şiddet kullanmaya kadar varan anlaşmazlıklarla ispatlanmaya başlandı. Bu küçük burjuva siyasetler eylem birliklerini, «parti kurmak» için «proleter devrimcilerin birliği», «devrim cephesi kurmak» için siyasetlerin «sınıfsal ittifakı» vb. gerçek dışı hayallerle kararttılar; ileri işçileri, devrimcileri böldüler.

Devrim Cephesi, eylem birlikleriyle kurulamaz. Çünkü devrim cephesi, halk sınıflarının pratikte birleşmesidir, düşmana karşı ittifak etmesidir. Bu ittifak, yani Halkın Devrimci Birleşik Cephesi, ancak uzun süreli halk savaşı içinde, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde ve proletarya partisinin önderliğinde kurulacaktır. Devrim cephesi için sınıf ittifaklarını bugünden ve eylem birlikleri temelinde kurabileceği hayalini yamak, işçi sınıfının ve halkın Demokratik Halk Devrimi davasına ihanetten başka birşey değildir. Çünkü böyle hayaller, önce küçük burjuvazinin kolaycı devrim anlayışını, ardından da onun yilgınlık zehirini yaymaktadır.

işçi sınıfımızın önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselecek olan devrimci cephesi fikrini iğdiş eden küçük burjuva «birlik» ve «ittifak» anlayışlarıyla mücadele etmek, işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü I Mayıs'ın böyle ham hayallere alet edilmesine karşı mücadele etmek zorunludur.

O halde işçi sınıfımızın bu I Mayıs'ta çıkarması

gereken *ikinci ders*, bir yandan küçük burjuvazinin birlik ve ittifak konularındaki bölücü, kolaycı ve yığınlık tohumları eken tutumlarıyla mücadele etmek, diğer yandan onlarla doğru anlayışlar temelinde birlik aramak olmalıdır. I Mayıs 1980'de mücadelenin güçlülüğü buna bağlıdır.

I Mayıs 1980'de işçi sınıfımızın çıkarması gereken *üçüncü ders* şudur:

«Genel grev» çağrısı; sosyal-faşistlerin ağzında, işçilerin emekçilerin haklı mücadelelerini Rus sosyal emperyalizminin çıkarları doğrultusunda kullanmaktan; küçük burjuva oportünistlerinin ağzında ise, kurtuluşumuzun yolu olan uzun süreli Halk Savaşından kaçmalarını, teslimiyetçiliklerini gizleyen bir keskin «sol» lafazanlıktan başka birşey değildir.

Türkiye işçi sınıfını iktidara götürecektir, temel olarak köylülüğe dayanan Halk Savaşından geçmektedir.

Ekonomik ve demokratik mevzilerin korunması için girişilen mücadeleleri, grevleri, direnişleri, Genel Grev ile karıştırmamalıyız. Girişeceğimiz ve girişmemiz zorunlu olan ekonomik ve demokratik mücadelelerimizi, direnişlerimizi, Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin, onun zaferinin yolu olan Halk Savaşına hazırlanmanın birer parçası olarak görmeliyiz.

I Mayıs 1980'de işçi sınıfımızın çıkarması gereken *dördüncü ders* şudur:

Gerek ekonomik-demokratik haklarımızın korunması için, gerekse Demokratik Halk Devrimi mücadelemizi yükseltmek için işçi sınıfının yoksul halkımıza önderlik edebilmesi; işçi-köylü temel ittifaklarını kurarak halkımızı Devrim Cephesinde birleştirebilmesi, onun kendi sınıfının ideolojisi olan Marksizm-Leninizm etrafında birleşmesine, örgütlenmesine bağlıdır.

«Emperyalizm ve proleter devrimler çağının» tarihi şunu kanıtlamıştır: İşçiler ve dünyanın ezilen halkları proletaryanın Marksist-Leninist partilerinin önderliğinde sınıf savaşı mevzilerine girmezse ne sosyalist devrimleri ne de milli demokratik devrimleri başarıya götüremez-

ler. Bu partiyaları Marksist-Leninist saflığını koruyamazlarsa, emperyalist sistemden kurtarılan mevzileri koruyamaz; sınıfsız toplum yolunda yürüyemezler.

Türkiyenin yiğit işçileri!

Bütün bunların bilincinde olarak mücadeleye atıl!

Marksist-Leninistlerin açtığı kırmızı bayrağın altında birleş!

Bu bayrak altında, uluslararası işçi sınıfının uluslararası düşmanı emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı mücadelesiyle birlik ve dayanışmanı I Mayıs alanlarında haykır!

Bu bayrak altında, işçi sınıfını satan sosyal faşistlerin, her renkten sendika ağasının I Mayıs kürsülerinden sıkacakları palavraları onların ağzına tıka!

Bu bayrak altında, I Mayıs eylemlerinde halk güçlerinin birleştirilmesi için; bölücü-hayalci birlik anlayışlarının yıkılması için mücadele et!

Bu bayrak altında, faşist diktatörlüğün azgın saldırılarını göğüslemek için, en ufak bir hakkını bile sömürücü ve zalimlere kaptırmamak için I Mayıs alanlarını doldur!

Bu bayrak altında, Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Sınıfsız Toplum mücadelesinin ışıklı yolunda yürü!

I MAYIS 1980 YIĞIT İŞÇİ SINIFINA KUTLU OLSUN!

YAŞASIN ULUSLARARASI PROLETARYANIN BİRLİK VE DAYANIŞMA GÜNÜ I MAYIS!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR; BİRLEŞİNİZ!

MEHMET KOCADAĞ
(1950 - 1 Mayıs - 1976)

1 Mayıs Şehidimiz MEHMET KOCADAĞ YOLDAŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

Çeşitli milliyetlerden halkımız 1 Mayıs'larda zulümle direnişi, acıyla kavga sevincini bir arada yaşar ve yaşıyor. 1 Mayıs 1976'da 1 Mayıs gösterileri, sosyal faşistlerin önderliğinde olmasına rağmen, İstanbul'da M-L'lerin ve yurtsever-devrimci tüm halk güçlerinin katılımıyla kutlandı. 1 Mayıs'ın anlamını bilince çıkarmış yüzbinlerce emekçinin sömürü ve zulme karşı haykırışı, komprador patron ağa devletini tir tir titretmişti. Mehmet Kocadağ yoldaş da bu yüzbinlerce emekçiden biriydi, ve kavgaya hazır en ön saflardaydı. Gösteri sırasında kordandan ortalıktan kaybolan faşist güçler, gösteriden da-

ğılan emekçileri sinsice takip ediyordu. Faşist köpekler seçtikleri kurbanların başında Mehmet Kocadağ'ı görüyordu. 1 Mayıs gösterilerinin dağılmasından sonra MİT ve KONTR-GERILLA yoldaşımızı sessizce kaçırdı. Bir gün sonra da boğazından keserek Kasımpaşa'ya bıraktılar, adi bir cinayet süsü vermeye çalıştılar.

Neden yüzbinlerce emekçinin içinden M. Kocadağ'ı seçtiler?

Seçtiler çünkü, M. Kocadağ yoldaş proletarya hareketinin en kararlı savunucusu ve savaşçılarından biriydi. Onun uğrunda savaştığı görüşler köhnemiş düzeni yıkacak, halk demokrasisi ve bağımsızlığı gerçekten kazanacak olan görüşlerdi. M. Kocadağ komprador patron ağa devleti ve tüm gericilerin uykularını kaçıran bir anlayışa sahipti. Bu anlayış gıdasını Marksizm-Leninizmden alan ve Marksizm-Leninizmi ülkemizin somut koşullarına doğru bir şekilde uygulayan İbrahim Kaypakkaya yoldaşın anlayışydı.

Seçtiler, çünkü, M. Kocadağ yoldaş Kürt milliyetlene mensup yoksul bir köylü ailenin çocuğuydu. Kısa yaşamı tarlalarda, inşaatlarda, fabrikalarda çalışarak geçti. Çalıştığı yerlerde devrimin propagandasını yapıyor, işçileri emekçileri örgütlemek için mücadele ediyordu. O, bu mücadelesine Marksizm-Leninizmi, onun ülkemizde uygulanması olan İbrahim Kaypakkaya'nın siyasetini rehber edinmişti. Mehmet yoldaş, katledilmeden önce, Gislavet fabrikasından ayrılmış, profesyonel bir M-L devrimci olarak çalışmaya başlamıştı. O, bu düzenin en acı sefaletini yaşayarak, faşist devletin en ağır zulmünü görerek, duyarak hissederek büyümüştü. Kürt ulusuna mensup bir M-L oluşundan dolayı Kürt milletine yapılan milli zulmü yaşamının her döneminde daha açık görmüş ve yaşamıştı.

Seçtiler çünkü, çalıştığı her yerde alçak gönüllüğü, devrimci dürüstlüğü ve çalışkanlığı ile işçilerin ve halkın büyük sempati ve desteğini kazanıyordu.

Seçtiler çünkü, proletarya davasına tam bir inançla

bağlıydı, korkusuzdu. Hiç bir yıldınlığa kapılmadan zorluklara göğüs gererdi. Köyünde, evinde, iş yerinde sömürü ve zulmü gördüğü, yaşadığı için sınıf kınıyle doluydu.

Seçtiler çünkü, tavır ve davranışlarıyla, yaşantısıyla sevilen güvenilen, inanılan, tüm yaşamını mücadeleye adayan ihtilalci bir komünist idi. Bu özellikleri üzerinde taşıyan proletarya hareketinin yılmaz bir savaşçısıydı.

M. Kocadağ yoldaşı alçakça katledenler, onun uğrunda severek ölüme gittiği düşüncüyü katlemediler, edemezlerde. Ne emperyalizm, ne de sosyal-emperyalizm ne de bunlardan kaynaklanan her türden gericilik M-L'in yüce ideolojisini katledeyemeyecektir. Buna gücü yetmeyecektir.

Buna HB, HK gibi oportünist M-L düşmanı grupların da gücü yetmeyecektir. Kendilerine karşıda, son nefesine kadar mücadele eden M. Kocadağ yoldaşın isminden yararlanmaya çalışanlar sadece birer sahtekar olarak kalacaklardır. Onun savunduğu görüşler, Ona sahtekarca sahip çıkan grupları çökertmiş ve çökertecek olan görüşlerdir.

Kocadağ yoldaşımız, Proletarya hareketinin demokratik halk iktidarı, bağımsızlık, sosyalizm ve sınıfsız toplum mücadelesinde yaşıyor, yaşayacaktır.

Katliamların hesabı sorulacaktır.

**Yaşasın
Dünya İşçi Sınıfının
Birlik, Dayanışma ve
Mücadele Günü
1 MAYIS**

Amerikan İşçi Sınıfının Dört Önderinin Darağacı Önündeki Örnek Tavırları

A. SPIES

«Bu mahkemede konuşurken, ben bir sınıfın temsilcisi olarak, diğer sınıfların temsilcilerine karşı konuşmaktayım

«Bizleri asmakla işçi sınıfı hareketini ortadan kaldıracacağımızı sanıyorsanız -öyle bir hareketi arkasından milyonlar yürüyor, ihtiyaç ve yoksulluk içinde kurtuluş ümit eden milyonlarca emekçi- eğer böyle düşünüyorsanız, ASIN BİZİ! O zaman bir kıvılcımın üstüne varmış olursunuz, alevler orda, burda, arkamızda, önünüzde, her yerde fışkırır. O bir yeraltı yangınıdır. Siz onu söndüremezsiniz.»

August SPIES

ENGEL

«Hakları yalnız imtiyazlı sınıflara göre ayarlayan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim.»

George ENGEL

A. PARSONS

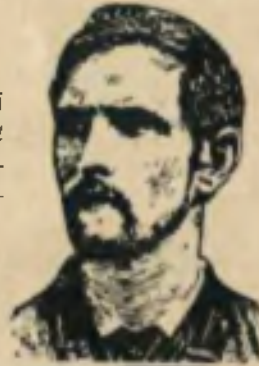
«... Eğer asılırsam cani olduğundan değil, sosyalist olduğundan asılacağım, geğmişte öğretilmiş, söylemiş ve yazmış olduğum şeyler yüzünden asılacağım. Haymarket'e bomba attığımdan değil Illionis halkı, kendisini gönüllü olarak yetkilerine sunmuş bir suçsuzun asılması karşısında susmayı göze alırsa, bende savunduğım fikirler ve davam uğruna asılmayı göze alabilirim.»

Albert PARSONS

FISCHER

«Ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak, sosyalist olmam sebebiyle öleceksem, bir sözüm yok...»

Adolph FISCHER